

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

3. oktober 2000 *

I sag C-458/98 P,

Industrie des poudres sphériques, Annemasse (Frankrig), ved advokat C. Momège, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. May, 398, route d'Esch,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 15. oktober 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-2/95, Industries des poudres sphériques mod Rådet (Sml. II, s. 3939), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået af barrister P. Bentley, og med valgt adresse i Luxem-

* Processprog: fransk.

bourg hos generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks
Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt i første instans,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Khan og X. Lewis,
Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i
Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste,
Wagnercentret, Kirchberg,

Péchiney électrométallurgie, Courbevoie (Frankrig),

og

Chambre syndicale de l'électrométallurgie et de l'électrochimie, Paris (Frankrig),
ved advokaterne O. d'Ormesson og O. Prost, Paris,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne
P.J.G. Kapteyn, A. La Pergola, P. Jann og H. Ragnemalm (refererende dommer),

generaladvokat: G. Cosmas

justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

I - 8178

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. marts 2000,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 16. december 1998 har selskabet Industrie des poudres sphériques, tidligere Extramet Industrie (herefter »IPS«), i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt den 15. oktober 1998 af Retten i Første Instans i sag T-2/95 (Industrie des poudres sphériques mod Rådet, Sml. II, s. 3939, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet for Den Europæiske Union for selskabets påstand om annulation af Rådets forordning (EF) nr. 2557/94 af 19. oktober 1994 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af calciummetal med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Rusland (EFT L 270, s. 27, herefter »den anfægtede forordning«).

Retsforskrifter

- 2 Det fremgår af Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«), at antidumpingproceduren omfatter flere faser, herunder undersøgelsesfasen.

3 Grundforordningens artikel 7 har overskriften »Iværksættelse og videreførelse af undersøgelsen«.

4 Grundforordningens artikel 7, stk. 1, bestemmer:

»Bliver det efter konsultationer klart, at der foreligger tilstrækkelige beviser til at berettige iværksættelsen af en procedure, skal Kommissionen omgående:

- a) give meddelelse om iværksættelsen af en procedure i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*; i denne meddelelse oplyses det, hvilken vare og hvilke lande der er tale om, der gives et sammendrag af de modtagne oplysninger, og det fastsættes, at alle relevante oplysninger skal meddeles Kommissionen; endvidere fastsættes den frist, inden for hvilken de berørte parter kan give deres mening til kende skriftligt og kan anmode om at blive hørt mundtligt af Kommissionen i henhold til stk. 5
- b) underrette de eksportører og importører, som Kommissionen ved er berørte heraf, samt repræsentanter for eksportlandet og klagerne
- c) indlede undersøgelsen på fællesskabsniveau i samarbejde med medlemsstaterne; en sådan undersøgelse omfatter både dumping eller subsidiering og den deraf følgende skade og gennemføres i overensstemmelse med stk. 2 til 8; undersøgelsen vedrørende dumping eller subsidiering omfatter normalt en periode på mindst seks måneder umiddelbart forud for iværksættelse af proceduren.«

5 Grundforordningens artikel 7, stk. 4, bestemmer:

»a) Klageren og de importører og eksportører, der vides berørt, samt repræsentanterne for eksportlandet kan få kendskab til alle de oplysninger, som de parter, der er berørt af en undersøgelse, har stillet til rådighed for Kommissionen, undtagen interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Fællesskabet eller dets medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for varetagelsen af deres interesser og ikke er fortrolige i henhold til artikel 8, og forudsat at Kommissionen anvender dem i undersøgelsen. Med henblik herpå indgiver de pågældende en skriftlig anmodning til Kommissionen med angivelse af de oplysninger, der ønskes.

b) Eksportører og importører af den vare, der er omfattet af undersøgelsen, og, såfremt der er tale om subsidier, repræsentanter for oprindelseslandet, kan anmode om at blive underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale pålæggelse af endelig told eller endeligt at opkræve beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told.

c) i) Anmodninger om oplysninger i henhold til litra b):

aa) indsendes skriftligt til Kommissionen

...

...«

- 6 Grundforordningens artikel 13, der har overskriften »Generelle toldbestemmelser«, bestemmer følgende i stk. 4, litra a):

»Antidumping- og udligningstold kan hverken pålægges eller forhøjes med tilbagevirkende gyldighed....«

De omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, og sagens behandling for Retten

- 7 IPS er en virksomhed, som er specialiseret i fremstilling af granuleret calciummetal i form af granulat af reaktive metaller på grundlag af rå calciummetal. Råt calciummetal fremstilles i fem lande: Frankrig (af selskabet Pechiney électrométallurgie, herefter »PEM«), Kina, Rusland, Canada og Amerikas Forenede Stater.
- 8 Med henblik på at opnå forsyninger af rå calciummetal har IPS fra starten henvendt sig til fællesskabsproducenten, dvs. PEM. IPS har endvidere indført rå calciummetal fra Kina og Sovjetunionen.
- 9 Efter at den franske brancheforening Chambre syndicale de l'électrométallurgie et de l'électrochimie (herefter »chambre syndicale«) på vegne af PEM i 1987 havde indgivet en klage til Kommissionen, indledte Kommissionen en antidumpingprocedure i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1).

- 10 Ved forordning (EØF) nr. 707/89 af 17. marts 1989 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af calciummetal med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Sovjetunionen (EFT L 78, s. 10) pålagde Kommissionen derefter de pågældende indførsler en midlertidig antidumpingtold på 10,7%.
- 11 Efter en forlængelse af den midlertidige antidumpingtold pålagde Rådet ved forordning (EØF) nr. 2808/89 af 18. september 1989 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af calciummetal med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Sovjetunionen og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på denne import (EFT L 271, s. 1) det pågældende produkt en endelig antidumpingtold på 21,8% og på 22%.
- 12 Den 27. november 1989 anlagde selskabet sag ved Domstolen med påstand om annullation af denne forordning.
- 13 Sagen blev antaget til realitetsbehandling ved Domstolens dom af 16. maj 1991 (sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, herefter »Extramet I-dommen«.
- 14 Ved dom af 11. juni 1992 (sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 3813, herefter »Extramet II-dommen«) annullerede Domstolen forordning nr. 2808/89 under henvisning til, at fællesskabsinstitutionerne dels rent faktisk ikke havde undersøgt, om fællesskabsproducenten af det i forordningen omhandlede produkt, dvs. PEM, ikke ved sin salgsnægtelse selv havde bidraget til skaden, dels ikke havde godtgjort, at den skade, der antoges at foreligge, ikke skyldtes de af sagsøgeren anførte faktorer, hvorfor de ikke på korrekt vis havde fastslået skaden.

- 15 Efter Extramet II-dommen sendte PEM den 1. juli 1992 en redegørelse til Kommissionen til støtte for en genoptagelse af undersøgelsen og et teknisk notat vedrørende bedømmelsen af den skade, fællesskabsindustrien havde lidt (herefter »notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden«).
- 16 Idet den var af den opfattelse, at undersøgelsen skulle »genoptages de jure«, opfordrede Kommissionen ved skrivelse af 17. juli 1992 IPS til at fremkomme med sine bemærkninger til bedømmelsen af den skade, fællesskabsindustrien havde lidt. I samme skrivelse præciserede Kommissionen, at den havde anmodet PEM om at fremkomme med sine bemærkninger vedrørende samme spørgsmål.
- 17 Ved skrivelse af 14. august 1992 bestred IPS rigtigheden af Kommissionens fortolkning vedrørende den retlige mulighed for at genoptage undersøgelsen. IPS anmodede om, at en formelig beslutning, der kunne gøres til genstand for et søgsmål, blev tilstillet virksomheden.
- 18 Ved skrivelse af 21. august 1992 fastholdt IPS sidstnævnte anmodning.
- 19 Den 14. oktober 1992 modtog IPS fra Kommissionen notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden.
- 20 Den 14. november 1992 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om antidumpingproceduren vedrørende import af calciummetal med oprindelse i Kina og Rusland (EFT C 298, s. 3).
- 21 Ved skrivelse af 18. november 1992 gav Kommissionen IPS meddelelse om offentliggørelsen af meddelelsen og anmodede IPS om at tilbagesende spørge-

skemaerne inden for en frist på 30 dage. Kommissionen anførte, at den nye undersøgelsesperiode gik fra den 1. juli 1991 til den 31. oktober 1992.

- 22 Ved skrivelse af 23. december 1992 forelagde IPS Kommissionen sine bemærkninger til notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden.
- 23 Ved skrivelse af 29. juli 1993 anmodede Kommissionen IPS om at give Kommissionen underretning om samtlige forhold til belysning af sagen, navnlig for så vidt angår spørgsmålet om skaden. Ved skrivelse af 12. august 1993 svarede IPS, at man ikke havde nye oplysninger at bidrage med vedrørende dette spørgsmål, idet situationen næppe havde udviklet sig siden IPS' skrivelse af 23. december 1992.
- 24 Den 21. april 1994 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 892/94 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af calciummetal med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Rusland (EFT L 104, s. 5, herefter »den midlertidige forordning«).
- 25 Den 31. maj 1994 indgav IPS sine bemærkninger vedrørende den midlertidige forordning, hvori IPS tog talrige forbehold over for denne. Kommissionen svarede på disse bemærkninger ved skrivelse af 14. juni 1994.
- 26 Den 11. august 1994 gav Kommissionen IPS meddelelse om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det var hensigten at fastslå, at der blev pålagt importen af calciummetal med oprindelse i Kina og Rusland en endelig antidumpingtold.

- 27 Den 19. oktober 1994 vedtog Rådet på forslag af Kommissionen den anfægtede forordning.
- 28 Den 9. januar 1995 anlagde IPS sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede forordning, subsidiært med påstand om, at det blev fastslået, at den anfægtede forordning ikke kunne gøres gældende over for IPS. IPS nedlagde desuden påstand om, at Rådet tilpligtedes at betale sagens omkostninger.
- 29 Rådet nedlagde påstand om frifindelse og om, at IPS tilpligtedes at betale sagens omkostninger. Kommissionen, PEM og chambre syndicale, der havde intervenseret til støtte for Rådet, nedlagde påstand om frifindelse og om, at IPS tilpligtedes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med PEM's og chambre syndicale's intervention.

Den appellerede dom

Formaliteten

- 30 Rådet og Kommissionen gjorde for Retten gældende, at IPS's søgsmål måtte afvises.
- 31 Kommissionen anførte, at de elementer — således som de var beskrevet i Extramet I-dommen — der viser, at sagsøgeren er karakteriseret ved en særlig situation i forhold til alle andre erhvervsdrivende, ikke var til stede i det foreliggende tilfælde. Det forhold, der adskilte sagsøgerens situation fra situationen for uafhængige importører, der var sagsøgere i andre sager, var, at

sagsøgeren havde vanskeligheder ved at opnå forsyninger hos den eneste fællesskabsproducent, nemlig PEM; dette forhold forelå imidlertid ikke i det foreliggende tilfælde.

- 32 Retten udtalte, at Domstolen i Extramet I-dommen ikke havde støttet antagelsen af sagen til realitetsbehandling udelukkende på sagsøgerens vanskeligheder ved at opnå forsyninger hos den eneste fællesskabsproducent. Domstolen havde nemlig støttet afgørelsen på forskellige omstændigheder, der tilsammen skabte en sådan særlig situation, at sagsøgeren i forhold til den pågældende foranstaltning adskilte sig fra alle andre erhvervsdrivende (præmis 52).
- 33 Da Retten var af den opfattelse, at disse omstændigheder fortsat var til stede, og da den antog, at IPS var umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning, fastslog den, at sagen kunne antages til realitetsbehandling (præmis 54).

Realiteten

- 34 IPS har til støtte for sit søgsmål for Retten gjort syv anbringender gældende. For det første, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5 og artikel 7, stk. 9, samt en tilsidesættelse af retskraftreglerne og af betingelserne for lovliggørelse af en forvaltningsakt, for det andet, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7 og 8 og af reglerne om kontradiktion, for det tredje, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4, stk. 4, og artikel 2, stk. 12, og anlagt et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår produkternes ensartethed, for det fjerde, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4 og anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til bedømmelsen af den skade, fællesskabsindustrien har lidt, for det femte, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 12 og anlagt et åbenbart urigtigt skøn, for det sjette, at der er sket en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), og for det syvende, at der foreligger magtfordrejning.

Det første anbringende

- 35 IPS har formuleret sit første anbringende i tre led. For det første anføres det, at genoptagelsen af undersøgelsen ikke hviler på noget retligt grundlag, idet grundforordningen ikke giver hjemmel for en genoptagelse. For det andet sker der ved genoptagelsen en tilsidesættelse af retskraftreglerne, idet den i strid med retssikkerhedsprincippet fører til en lovliggørelse af en procedure, som Domstolen har annulleret. Hvis det forudsættes, at lovliggørelse er tilladt i henhold til fællesskabsretten, har for det tredje betingelserne for genoptagelse af undersøgelsen, dvs. lovliggørelse, ikke været opfyldt i den foreliggende sag.
- 36 Retten udtalte, at det forhold, at der ikke i grundforordningen findes specifikke bestemmelser om de retlige konsekvenser af en annullationsdom, ikke kan fortolkes således, at det udelukker enhver mulighed for en institution for at genoptage såvel undersøgelsen som den procedure, hvorunder de annullerede, endelige foranstaltninger blev vedtaget. Ifølge EF-traktatens artikel 176 (nu artikel 233 EF) skal den pågældende institution nemlig drage passende konsekvenser af en annullationsdom. Derfor indebærer annulation af en retsakt, hvorved en administrativ procedure, der omfatter flere faser, afsluttes, ikke nødvendigvis annulation af hele den procedure, der gik forud for vedtagelsen af den anfægtede retsakt, uafhængigt af annullationsdommens begrundelse, materielt eller proceduremæssigt (præmis 91).
- 37 Retten understregede, at Domstolen i Extramet II-dommen annullerede forordning nr. 2808/89 under henvisning til, at fællesskabsinstitutionerne ikke havde foretaget en korrekt fastsættelse af skaden. Herefter var de forudgående foranstaltninger, der forberedte undersøgelsen, og herunder indledningen af proceduren i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 1, ikke berørt af den ulovlighed, som Domstolen konstaterede (præmis 94). Ifølge Retten fulgte det heraf, at Kommissionen lovligt kunne genoptage proceduren på grundlag af samtlige de retsakter vedrørende proceduren, der ikke var berørt af den ugyldighed, Domstolen havde fastslået. Da Kommissionen imidlertid besluttede at foretage en ny undersøgelse, hvad angik en anden referenceperiode, opstod spørgsmålet om, hvorvidt grundforordningens betingelser blev overholdt i det foreliggende tilfælde (præmis 95).

- 38 Retten udtalte, at det fremgår af grundforordningens artikel 7, stk. 1, at tilstedeværelsen af tilstrækkelige beviser for dumping, der påfører fællesskabsindustrien skade, er den nødvendige og tilstrækkelige materielle betingelse for, at Fællesskabet kan handle på dumpingområdet (præmis 97), og at institutionerne har en vid skønsebeføjelse til at afgøre, hvilken periode der skal tages i betragtning med henblik på at konstatere den lidte skade (præmis 96).
- 39 Retten udtalte, at der ikke forelå oplysninger, der gav Kommissionen mulighed for at antage, at dumpingpraksis var ophørt, eller at fællesskabsindustrien ikke længere led skade. Tværtimod havde Kommissionen modtaget et indlæg fra PEM til støtte for en genoptagelse af undersøgelsen og et notat vedrørende vurderingen af skaden på fællesskabsindustrien (præmis 98). Under disse omstændigheder havde Kommissionen ikke overskredet sin skønsebeføjelse ved at beslutte at fortsætte den allerede i 1989 indledte procedure ved at foretage en ny undersøgelse på grundlag af en anden referenceperiode (præmis 99). Retten forkastede derfor sagsøgerens første anbringende (præmis 100).
- 40 Retten tilføjede, at ændringen af undersøgelsesperioden ikke havde forringet de rettigheder, som IPS fik i forbindelse med indledningen af proceduren i 1989 (præmis 101).

Det andet anbringende og de følgende anbringender

- 41 IPS's andet anbringende, hvormed det gjordes gældende, at der var sket tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7 og 8 samt af retten til kontradiktion, var ligeledes formuleret i tre led.

- 42 Det første led angik tilsidesættelse af retten til kontradiktion derved, at notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden, først blev tilsendt IPS den 14. oktober 1992.
- 43 Retten fastslog, at IPS havde erkendt, at kendskab til indholdet af notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden ikke var nødvendigt og ikke havde forhindret IPS i at fremkomme med sit synspunkt med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen havde ret til at genoptage undersøgelsen (præmis 110), og at IPS i hvert fald den 14. oktober 1992 var i stand til at fremkomme med sit synspunkt vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt materielle betingelser for genoptagelse af undersøgelsen var opfyldt (præmis 111). Det fulgte heraf, at IPS's processuelle rettigheder ikke var blevet tilsidesat ved meddelelsen den 14. oktober 1992 af notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden (præmis 112).
- 44 Retten udtalte endvidere, at da der ikke forelå en anmodning fra IPS i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra a), om at blive gjort bekendt med notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden, havde Kommissionen ikke nogen forpligtelse til at bringe skrivelserns indhold til IPS' kundskab (præmis 113).
- 45 For så vidt angår andet anbringendes andet led vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7, stk. 4, og tilsidesættelse af samme forordnings artikel 8 gjorde IPS gældende, at Kommissionen ikke havde tilsendt IPS visse dokumenter indgivet af PEM, nemlig bl.a. et notat af 5. august 1993 vedrørende det tekniske arbejde i PEM's fabrik i Roche de Rame (herefter »det tekniske notat af 5. august 1993«).
- 46 Efter at have udtalt, at Kommissionen ikke med hensyn til det tekniske notat af 5. august 1993 havde opfyldt sine forpligtelser vedrørende adgangen til aktindsigt (præmis 142), udtalte Retten, at IPS havde kunnet fremsætte sine bemærkninger vedrørende dette notat i tide før vedtagelsen af den anfægtede forordning, når bortses fra tre fortrolige elementer, som IPS ikke var blevet gjort bekendt med eller havde fået udleveret en ikke fortrolig sammenfatning af. IPS

bestred imidlertid ikke Kommissionens påstand om, at det ikke var muligt at udarbejde en ikke fortrolig sammenfatning af disse tre fortrolige elementer. IPS gjorde under alle omstændigheder ikke gældende, at IPS ikke havde været i stand til at give udtryk for sit synspunkt vedrørende det tekniske notat af 5. august 1993 på grund af, at virksomheden ikke var blevet gjort bekendt med disse tre elementer (præmis 143 og 144). Anbringendets andet led blev herefter forkastet.

- 47 Retten forkastede endvidere andet anbringendes tredje led og de øvrige anbringender, som IPS havde fremført. Da Rådet for Den Europæiske Union blev frifundet i det hele, pålagde Retten IPS at betale sagens omkostninger.

Appellen

- 48 IPS har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, træffer endelig afgørelse i sagen samt pålægger Rådet, Kommissionen og intervenienterne at betale omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler og i hovedsagen for Retten samt i nærværende sag.
- 49 IPS har for det første gjort gældende, at Retten har tilsidesat traktatens artikel 174 og 176 og grundforordningen, idet den fastslog, at Kommissionen lovligt kunne genoptage proceduren på grundlag af en anden referenceperiode. Ifølge IPS har Retten desuden tilsidesat proportionalitetsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning i forbindelse med anvendelsen af traktatens artikel 176.
- 50 IPS har for det andet gjort gældende, at Retten har tilsidesat det grundlæggende princip om overholdelse af retten til kontradiktion og navnlig grundforordningens artikel 7, stk. 4, idet det antog, at uregelmæssighederne i forbindelse med procedures forløb ikke havde berørt IPS' ret til kontradiktion. IPS gør navnlig

gældende, at dets processuelle rettigheder er blevet tilsidesat ved den forsinkede meddelelse af notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden og det tekniske notat af 5. august 1993.

- 51 Rådet har nedlagt påstand om, at Domstolen forkaster appellen og pålægger IPS at betale sagens omkostninger.
- 52 Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom og fastslår, at IPS' søgsmål for Retten skal afvises. Kommissionen har subsidiært nedlagt påstand om, at Domstolen forkaster appellen. Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen under alle omstændigheder pålægger appellanten at betale sagens omkostninger.

Formaliteten med hensyn til IPS' søgsmål for Retten

- 53 Kommissionen har nedlagt påstand om, at det fastslås, at IPS' søgsmål for Retten burde have været afvist. Kommissionen gør gældende, at den del af den appellerede dom, som vedrører formaliteten, er behæftet med en retlig fejl med hensyn til anvendelsen af Extramet I-dommen, og at den er baseret på en selvmodsigende eller utilstrækkelig begrundelse.
- 54 Kommissionen har anført, at konstateringen i den appellerede doms præmis 53, hvorefter »Kommissionen ikke (har) bestridt, at PEM ikke er i stand til at levere rått calciummetal af standardkvalitet, der har de af sagsøgeren ønskede egenskaber, hvilket klart viser, at sagsøgeren fortsat har vanskeligheder ved at opnå forsyninger hos PEM«, er i modstrid med mere detaljerede konstateringer med

hensyn til de faktiske omstændigheder vedrørende produkternes lighed og PEM's vilje til at levere til IPS, som er indeholdt i samme doms præmis 219, 235 og 249-256 og 308.

- 55 Rettens konstateringer i den appellerede dom vedrørende sagens realitet stemmer fuldstændig overens med de grunde, der har ført Kommissionen til at påstå, at søgsmålet burde have været afvist. Kommissionen er af den opfattelse, at bortset fra spørgsmålet om priser, kunne IPS faktisk forsyne sig hos PEM ligesom de øvrige erhvervsdrivende har gjort. Eftersom intet adskilte IPS fra disse andre erhvervsdrivende, burde søgsmålet for Retten i henhold til korrekt fortolkning af Extramet I-dommen have været afvist.
- 56 Det bemærkes herved, at konstateringen i den appellerede doms præmis 53, hvorefter IPS fortsat havde vanskeligheder ved at opnå forsyninger hos PEM, ikke er i modstrid med de øvrige dele af den samme dom, som Kommissionen har henvist til. Den nævnte konstatering i præmis 53 bekræftes navnlig af den appellerede doms præmis 249-256, hvoraf det fremgår, at PEM ikke havde været i stand til at opfylde IPS' tekniske behov med hensyn til det pågældende produkt. Det må derfor fastslås, at Kommissionen ikke har godtgjort, at der foreligger nogen modsigelse mellem den appellerede doms præmis 53 og de øvrige dele af samme dom.
- 57 Det bemærkes i øvrigt, at søgsmålets fremme til realitetsbehandling såvel i den appellerede dom som i Extramet I-dommen ikke udelukkende er blevet baseret på de forsyningsvanskeligheder, som appellanten stødte på hos den eneste producent inden for Fællesskabet, men på forskellige elementer, der udgør en særlig situation, som karakteriserede IPS, når henses til den pågældende foranstaltning, i forhold til alle andre erhvervsdrivende.
- 58 Det må herefter konstateres, at Kommissionen ikke har godtgjort, at Retten har begået en fejl ved at antage sagen til realitetsbehandling.

59 Følgelig skal Kommissionens påstand forkastes.

Formaliteten med hensyn til appellen

60 Ifølge Kommissionen kan det første anbringende i forbindelse med appellen ikke realitetspåkendes, fordi det kun angår præmis 91, 95, 97 og 99 i den appellerede dom, der påstås at være behæftet med en retlig fejl, når disse præmisser ikke indeholder en udtømmende angivelse af Rettens begrundelse for at forkaste det første annulationsanbringende. Den appellerede doms præmis 101 indeholder en supplerende begrundelse, nemlig den omstændighed, at den procedure, som Kommissionen har fulgt i forbindelse med genoptagelsen af undersøgelsen, har givet IPS alle de processuelle garantier, som IPS ville have nydt godt af, såfremt Kommissionen havde indledt en ny undersøgelse som følge af en ny klage indgivet af PEM. Kommissionen er af den opfattelse, at det ikke fremgår med den fornødne klarhed af appellen, at denne angår denne appellerede doms præmis 101, og under alle omstændigheder heller ikke, hvorfor der henvises til denne præmis.

61 Da IPS i replikken har udtalt sig på dette punkt, gør Kommissionen gældende, at appellants anbringende, hvorefter Retten i den appellerede doms præmis 101 har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, først er blevet fremsat i replikken. Kommissionen påstår derfor, at dette argument ikke kan realitetsbehandles, fordi der ikke kan fremføres nye anbringender under sagens behandling.

62 Kommissionen har desuden anført, at det argument, som IPS har fremført i forbindelse med det første anbringende, hvorefter Retten har tilsidesat proportionalitetsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning i forbindelse med anvendelsen af traktatens artikel 176, i realiteten udgjorde et nyt anbringende, der ikke kan realitetsbehandles i forbindelse med appellen.

- 63 Hvad angår det andet anbringende har Kommissionen for det første anført, at den del af anbringendet, som vedrører tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 7, stk. 4 — for så vidt som Retten har udtalt, at den forsinkede fremsendelse af notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden ikke berørte IPS' processuelle rettigheder — ikke kan realitetsbehandles, fordi IPS' stævning for Retten ikke henviste til denne artikel i relation til oversendelsen af nævnte notat.
- 64 Hvad for det andet angår det tekniske notat af 5. august 1993 er Kommissionen af den opfattelse, at IPS tilsigter at rejse et spørgsmål vedrørende de faktiske omstændigheder, nemlig PEM's vilje til at levere til IPS, som er blevet afgjort af Retten og som ikke kan realitetsbehandles i forbindelse med appellen.
- 65 Det bemærkes indledningsvis, at i henhold til artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen er appel begrænset til retsspørgsmål og kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl for Retten, som krænker appellants interesser, eller at Retten har tilsidesat fællesskabsretten. Det bestemmes i procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.
- 66 Det fremgår af disse bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive de kritiserede elementer i Rettens dom samt de retlige argumenter, som fremføres til støtte for påstanden om ophævelse af denne.
- 67 Det må imidlertid fastslås, at den omstændighed, at et appelskrift eller et anbringende ikke henviser til alle de grunde, som har ført Retten til at tage stilling til et spørgsmål, ikke medfører, at dette anbringende ikke kan realitetsbehandles.

- 68 Kommissionens argument om, at det første anbringende ikke kan realitetsbehandles, fordi det ikke med den fornødne klarhed henviser til præmis 101 i den appellerede dom, skal derfor allerede af denne grund forkastes.
- 69 Det skal desuden bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 59 i forslaget til afgørelse, at IPS påberåber sig præmis 101 i den appellerede dom med den fornødne bestemtthed, dels for så vidt som det første anbringende henviser til argumentationen i præmis 87-102 i den appellerede dom, idet det gøres gældende, at Retten har tilsidesat fællesskabsretten, dels for så vidt som Rettens konstatering, der er indeholdt i præmis 101 i den appellerede dom, og hvorefter ændringen af undersøgelsesperioden ikke har forringet IPS' rettigheder, kritiseres i punkt 98 i appelskriftet.
- 70 For så vidt angår IPS' argument om, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder i præmis 101 i den appellerede dom, må det fastslås, således som Kommissionen har anført, at i overensstemmelse med procesreglementets artikel 42, stk. 2, må nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.
- 71 Det er herved tilstrækkeligt at bemærke, at Rettens påståede urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder, som IPS har påberåbt sig i replikken, ikke støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem mellem indgivelsen af appelskriftet og indgivelsen af replikken. Det første anbringende kan derfor ikke realitetsbehandles, for så vidt som det herved gøres gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder i præmis 101 i den appellerede dom.
- 72 Hvad angår anbringendet om, at IPS' argumentation vedrørende proportionalitetsprincippet og beskyttelse af den berettigede forventning ikke kan antages til realitetsbehandling, skal Domstolen udtale følgende.

- 73 Selv om IPS ganske vist for Retten har kritiseret ændringen af undersøgelsesperioden, har IPS ikke påstået, at denne ændring var i strid med proportionalitetsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Selv om det i appelskriftet gøres gældende, at Retten har tilsidesat disse principper ved fortolkningen af traktatens artikel 176, gøres det i appelskriftet, således som Kommissionen har anført, i realiteten blot gældende, at den anfægtede forordning har tilsidesat dem.
- 74 En parts adgang til først for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen, der har en begrænset kompetence i appelsager, en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den (jf. i denne retning dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 59, og af 28.5.1998, sag C-7/95 P, Deere mod Kommissionen, Sml. I, s. 3111, præmis 62).
- 75 Det må derfor fastslås, at det første anbringende heller ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det henviser til den påståede tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- 76 Hvad angår det andet anbringende skal det bemærkes, at selv om IPS ikke udtrykkelig har nævnt grundforordningens artikel 7, stk. 4, i sin argumentation for Retten, for så vidt angår oversendelsen af notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden, er IPS' argumentation blevet fortolket af Retten som omfattende denne bestemmelse.
- 77 Hvad angår det tekniske notat af 5. august 1993 er det tilstrækkeligt at konstatere, at IPS har påberåbt sig, at Retten har tilsidesat fællesskabsretten — nemlig den manglende overholdelse af retten til kontradiktion — hvilket spørgsmål kan antages til realitetsbehandling i forbindelse med appellen.

- 78 Det må derfor konstateres dels, at IPS' første anbringende kan fremmes til realitetsbehandling bortset fra de argumenter, som vedrører den påståede tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt Rettens påståede urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder i præmis 101 i den appellerede dom, dels at det andet anbringende kan fremmes til realitetsbehandling i det hele.

Det første anbringende

- 79 IPS har med sit første anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat traktatens artikel 174 og 176 samt grundforordningen, idet den har antaget, at Kommissionen trods Extramet II-dommen kunne genåbne undersøgelsen på grundlag af en anden referenceperiode uden dog for så vidt at indlede en ny antidumpingprocedure.
- 80 Det skal herved bemærkes, at i henhold til traktatens artikel 174 og 176 har den eller de institutioner, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.
- 81 For at efterkomme en annullationsdom og opfylde den fuldt ud skal institutionerne ikke blot tage hensyn til dommens konklusion, men også til de præmisser, der har ført til domskonklusionen, og som danner det fornødne grundlag for denne i den forstand, at de er nødvendige, når det skal afgøres, hvad konklusionen helt præcist går ud på. Det er nemlig disse præmisser, som dels fastslår, nøjagtig hvilken bestemmelse der anses for ulovlig, dels angiver de nøjagtige grunde til den i konklusionen fastslåede ulovlighed, og som de pågældende institutioner skal tage hensyn til, når de udsteder en anden retsakt i stedet for den, der er blevet annulleret (dom af 26.4.1988, forenede sager 97/86, 193/86, 99/86, og 215/86, Asteris m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 27).

- 82 Den procedure, som skal til for at erstatte en sådan retsakt, kan således genoptages netop på det punkt, hvor ulovligheden indtrådte (dom af 12.11.1998, sag C-415/96, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 6993, præmis 31).
- 83 Domstolen har i Extramet II-dommen annulleret forordning nr. 2808/89, efter at den i dommens præmis 19 havde fastslået, at fællesskabsinstitutionerne ikke havde foretaget en korrekt fastsættelse af den skade, som var blevet påført fællesskabsproduktionen. Domstolen udtalte, at det ikke fremgik, at fællesskabsinstitutionerne rent faktisk havde undersøgt, om PEM ikke selv ved sin salgsnægtelse havde bidraget til skaden, og bevist, at den påståede skade ikke skyldes de af sagsøgeren fremførte momenter.
- 84 Annullationen af forordning nr. 2808/89 var således baseret på omstændigheder, der var indtrådt under antidumpingproceduren, nærmere bestemt under undersøgelsen. Disse omstændigheder vedrørte ikke og påvirkede ikke indledningen af proceduren.
- 85 Under disse omstændigheder må det fastslås, at Kommissionen — uden at tilsidesætte domskonklusionen eller præmisserne i Extramet II-dommen — kunne uddybe spørgsmålet om fastsættelsen af skaden i forbindelse med den stadig verserende antidumpingprocedure.
- 86 Der opstår imidlertid det spørgsmål, om Kommissionen har overholdt antidumpingforordningens bestemmelser, navnlig ved at foretage undersøgelsen på grundlag af en anden referenceperiode end den, som den havde valgt til den oprindelige undersøgelse.

- 87 IPS har bl.a. anført, at ændringen af referenceperioden er i strid med grundforordningens artikel 7, stk. 1, litra c), som foreskriver, at undersøgelsen vedrørende dumping normalt omfatter en periode på mindst seks måneder umiddelbart forud for iværksættelsen af proceduren.
- 88 Det bemærkes hertil for det første, at fristen i grundforordningens artikel 7, stk. 1, litra c), er vejledende, men ikke præceptiv (jf. *mutatis mutandis*, dom af 12.5.1989, sag 246/87, *Continentalte Produkten-Gesellschaft Erhardt-Renken*, Sml. s. 1151, præmis 8).
- 89 Det bemærkes dernæst, at institutionerne råder over vide skønsmæssige beføjelser ved vurderingen af den periode, der i forbindelse med en antidumpingprocedure skal tages i betragtning med henblik på fastlæggelsen af skaden (jf. bl.a. dom af 7.5.1991, sag C-69/89, *Nakajima mod Rådet*, Sml. I, s. 2069, præmis 86).
- 90 Endelig bemærkes, at det fremgår af grundforordningens opbygning, at skaden skal være fastslået med hensyn til det tidspunkt, da der træffes eventuel afgørelse om at indføre beskyttelsesforanstaltninger (dom af 28.11.1989, sag C-121/86, *Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon Kai Naftiliakon m.fl. mod Rådet*, Sml. s. 3919, præmis 35).
- 91 Indførelse af antidumpingtold udgør nemlig ikke en sanktion mod en tidligere adfærd, men en foranstaltning til forsvar og beskyttelse mod illoyal konkurrence som følge af dumpingpraksis. Antidumpingtold kan således ifølge grundforord-

ningens artikel 13 i almindelighed hverken indføres eller forhøjes med tilbagevirkende gyldighed.

- 92 For at kunne fastsætte antidumpingtold, som er egnet til at beskytte fællesskabsindustrien mod dumpingpraksis, er det derfor nødvendigt at foretage undersøgelsen på grundlag af oplysninger, der er så aktuelle som mulige.
- 93 I den foreliggende sag forekommer Kommissionens valg af en referenceperiode omfattende tidsrummet fra den 1. juli 1991 til den 31. oktober 1992, som ligger forud for offentliggørelsen den 14. november 1992 af meddelelsen om antidumpingproceduren, at være begrundet og i overensstemmelse med grundforordningens formål.
- 94 Vedrørende dette valg skal det imidlertid bemærkes, at tilstrækkelige beviser for dumping og den deraf følgende skade altid er en nødvendig forudsætning for at iværksætte en undersøgelse som forudsat i artikel 7, hvad enten det sker ved indledning af en antidumpingprocedure eller i form af en fornyet undersøgelse af en forordning om indførelse af antidumpingtold (dom af 10.2.1998, sag C-245/95 P, Kommissionen mod NTN og Koyo Seiko, Sml. I, s. 401, præmis 38). Det samme gælder for genåbningen af en undersøgelse inden for rammerne af en stadig verserende antidumpingprocedure som følge af en dom, der annullerer en forordning om indførelse af antidumpingtold.
- 95 Det skal herved bemærkes, at Retten i præmis 98 i den appellerede dom har fastslået, at PEM efter afsigelsen af Extramet II-dommen har aktualiseret de oplysninger, der var indeholdt i virksomhedens klage fra juli 1987, idet virksomheden gav en detaljeret analyse af de forskellige elementer, der lå til grund for indførelsen af antidumpingforanstaltninger, nemlig den normale værdi, eksportprisen, prissammenligning, dumpingmargen og skaden, for perioden fra

1987 til december 1991, dvs. for den seneste periode, for hvilken der var talmateriale til rådighed.

- 96 Det må herefter fastslås, at Retten ikke har tilsidesat traktatens artikel 174 og 176 og grundforordningens bestemmelser ved i den appellerede doms præmis 99 at have fastslået, at Kommissionen kunne fortsætte den procedure, der allerede var indledt på grundlag af en anden referenceperiode, idet den oprindelige procedure ikke var blevet annulleret ved Extramet II-dommen, og den omhandlede antidumpingpraksis fortsat bestod.

Det andet anbringende

- 97 IPS har gjort gældende, at Retten har tilsidesat det grundlæggende princip om overholdelse af retten til kontradiktion, og navnlig grundforordningens artikel 7, stk. 4, idet den har antaget, at uregelmæssighederne i forbindelse med procedurens forløb ikke havde berørt IPS' ret til kontradiktion.
- 98 IPS har bl.a. hævdet, at dets ret til kontradiktion er blevet tilsidesat ved den forsinkede meddelelse af notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden. IPS har desuden anført, at det tekniske notat af 5. august 1993 først er blevet tilstillet IPS den 21. maj 1994, dvs. mere end en måned efter vedtagelsen af den anfægtede forordning.
- 99 Det bemærkes herved, at for at overholde deres oplysningspligt skal fællesskabsinstitutionerne udvise al mulig omhu for — for så vidt det er foreneligt med forretningshemmeligheden — at meddele de berørte virksomheder de fornødne oplysninger til varetagelse af deres interesser, og de skal, eventuelt af egen drift, vælge en passende måde at give oplysningerne på. Under alle omstændigheder

skal de berørte virksomheder have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade (dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 17).

- 100 Hvad for det første angår notatet af 1. juli 1992 vedrørende bedømmelsen af skaden skal det anføres, at det blev tilsendt IPS en måned forud for offentliggørelsen den 14. november 1992 af meddelelsen om antidumpingproceduren. Som Retten har anført i præmis 111 i den appellerede dom, var IPS således i stand til at fremkomme med sit synspunkt vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de materielle betingelser for genoptagelse af undersøgelsen var opfyldt. Retten har derfor med føje i præmis 112 i den appellerede dom udtalt, at IPS' ret til forsvar ikke var blevet tilsidesat i denne henseende.
- 101 Det skal dernæst præciseres, at Retten i den appellerede doms præmis 142 har fastslået, at Kommissionen ikke havde opfyldt sine forpligtelser vedrørende adgangen til aktindsigt, for så vidt angår det tekniske notat af 5. august 1993, og navnlig at dette først var blevet tilsendt IPS den 21. maj 1994 efter vedtagelsen af den anfægtede forordning, og at det var blevet fremsendt af PEM.
- 102 Da IPS har været i stand til at fremsætte sit synspunkt vedrørende indholdet og relevansen af de omstændigheder, som var nævnt i det tekniske notat af 5. august 1993, rettidigt forud for vedtagelsen af den anfægtede forordning, og da det ikke er blevet godtgjort, at den forsinkede meddelelse havde berørt IPS' forsvar, må det fastslås, at Retten med føje i den appellerede doms præmis 143 og 144 har fastslået, at IPS' processuelle rettigheder ikke var blevet tilsidesat i denne henseende.

103 Endelig skal det bemærkes, at det ikke er blevet godtgjort, at IPS' ret til kontradiktion er blevet berørt af andre uregelmæssigheder vedrørende aktindsigt.

104 Under disse omstændigheder må det andet anbringende forkastes.

105 Det følger heraf, at appellen skal forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

106 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Det bestemmes i procesreglementets artikel 69, stk. 4, at institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger.

107 Da Rådet har nedlagt påstand om, at IPS pålægges at betale sagens omkostninger, og IPS har tabt sagen, bør det pålægges IPS at betale sine egne og Rådets omkostninger. PEM og chambre syndicale, der ikke har nedlagt påstand herom, bærer deres egne omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Industrie des poudres sphériques betaler sagens omkostninger.
- 3) Péchiney électrométallurgie, Chambre syndicale de l'électrométallurgie et de l'électrochimie samt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

Edward

Kapteyn

La Pergola

Jann

Ragnemalm

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. oktober 2000.

R. Grass

D.A.O. Edward

Justitssekretær

Formand for Femte Afdeling